

Woord vooraf

Maak van je theater

België is klein, maar het theaterlandschap is groot en wijds en daaruit een selectie theaterteksten halen, kan ik allesbehalve eenvoudig noemen.

Maar het was uit mijn fascinatie voor het theater in het algemeen, uit mijn interesse voor architectuur en verder het podium en het decor, uit de 3D, uit het zwart en het doek. En nog het meest van al uit mijn onwetendheid.

Als eenzame theaterschrijver, dialogensprokkelaar moet je soms eens rondom kijken. Wat anderen doen en hoe ze het doen en waarom en in welke vorm. Want theater beslaat toch als kunstvorm de grootste mix aan disciplines; van tekst tot beeldende kunst, tot muziek, tot dans, tot decorontwerp, tot film en video, tot zang, tot alles wat ik reeds heb opgenoemd en het overlappende.

De selectie bestaat uit een vijftal interessante theatermakers – maar ik moet bekennen: er lopen er in Vlaanderen, want daar ging het me om, nog velen rond. Jammer genoeg ontbrak me nog meer publicatieruimte –, en ik als ad hoc en de andere redactieleden hopen op die manier toch iets bij te dragen tot het publiceren van theaterauteurs in het bijzonder. Wat ook niet weer vanzelfsprekend is tussen al die (en daar heb je het cliché weer) kookboeken en boeken over hoe je het best je partner kan behagen (door met het zweepje van linksboven naar rechtsonder te wrijven).

Verder moeten ‘we’ er ook niet te veel woorden aan vuilmaken en de teksten voor zichzelf laten spreken. Dus laat ik graag het woord aan Mark Cloostermans met zijn boeiende artikel ‘Een café zonder bier’ over het Vlaamse theater aan de vooravond van nog meer problemen.

Daarna stel ik graag aan u voor: Rudi Meulemans, Stef Lernous, Hanneke Paauwe, Stijn Devillé en Jan Fabre.

Om enigszins te bekomen van de toneeldynamiek verdiepen we ons in het tweede deel van dit nummer in het essay ‘De kinderen van Nikaia’ van Julien Vandiest. De zoektocht naar een aantal van de westersre cultuur-prestaties wordt verder gezet. Nikaia voerde naar een verwijding en uitdieping van ons psychisme. Hoe houden we de fakkel van de verlichting nu brandend?

In zijn verhaal 'Wrok' schetst Christophe Van Eecke de jarenlange aftakeling van een huwelijk. De jonge studente als minnares, het overspel, de relatietherapeut, de wekelijkse bezoeken aan een afkalvende schoonvader ... de gekende ingrediënten die leiden naar rancune, machteloosheid en wrok. Het uitzichtloze beeld van een stukgelopen relatie. Bijwijlen huiveringwekkend door de bittere, herkenbare alledaagsheid.

Onze poëtische pagina's openen we met een merkwaardig essay van Leo van der Sterren over het gedicht 'Facture Baroque' van Paul van Ostaijen. De bijzondere poëtica in dit gedicht wordt secuur doorgelicht. De lyrische drang slaagt erin om de grens tussen de zintuiglijke en de buitenzintuiglijke wereld op te heffen. Of gaat de noodzakelijke behoefte aan transcendentie voor eeuwig verloren?

René Hooyberghs heeft echter poëtisch land in zicht. Zijn periscoop ondekt o.a. de slagervrouw van Schoten: de mooiste!

Willemien Mensinga belandt in vogelvlucht voor het eerst met haar gedichten in *Gierik & NVT*.

Ook Sylvie Marie publiceert voor het eerst haar frisse verzen. Misschien is twijfel wel synoniem voor duidelijkheid? In poëzie is veel, zoniet alles, vanzelf sprekend.

Karel Wasch dweept met Dylan Thomas, maar toch wist hij niet of dat wel mocht.

Peter Wullen verplaatst zich moeiteloos van Zizi Nègre naar la Belle au bois dormant: un beau voyage!

De tijd wordt aldus in vrijwel elk gedicht gesloopt. Poëzie kan dat wel aan. Onze writer in residence Diane Vangeneugden maakt een kleine balans op van de gepubliceerde theaterteksten in de boekhandel. Bestaan ze nog wel? Zijn ze in de boekhandel verkrijgbaar? Is er voldoende belangstelling of is er een nijpend gebrek aan aanbod? Een zorgwekkend fenomeen!

Met enige trots en een gezonde dosis plankenkoorts open ik het boek. ■

De ad hoc-redactie, *Koenraad De Meyer*